תנו רבנן א] א) אחרסן של זב וזבה פעם ראשון ושני טמא שלישי טהור ב) במה דברים אמורים שנתן לתוכו מים אבל לא נתן לתוכו מים אפילו עשירי טמא רבי אליעזר בן יעקב אומר ב שלישי אע"פ שלא נתן לתוכו מים טהור ג) מאן שמעת ליה דאמר מין במינו לא בטיל רבי יהודה ורמינהו ד) ג פשתן שטוואתו נדה מסיטו טהור ואם היה לח מסיטו טמא משום משקה פיה רבי יהודה אומר אף הרוטבו במים טמא משום משקה פיה ואפילו טובא אמר רב פפא שאני רוק דקריר: נתערב בדם הפסולין ישפך לאמה: במאי קמיפלגי אמר רב זביד בגוזרין גזירה במקדש קא מיפלגי דמר סבר גוזרין ומר סבר לא גוזרין רב פפא אמר דכולי עלמא גוזרין והכא בדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש קא מיפלגי מר סבר שכיח ומר סבר לא שכיח בשלמא לרב פפא היינו דקתני נתערב בדם הפסולין ישפך לאמה (או) בדם התמצית ישפך לאמה אלא לרב זביד ליערבינהו וליתנינהו קשיא: **מתני'** ד דם תמימים בדם בעלי מומין ישפך לאמה כוס בכוסות רבי אליעזר אומר אם קרב כוס אחד יקרבו כל הכוסות וחכמים אומרים ה אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן ישפך לאמה הניתנין למטה שנתערבו בניתנין למעלה רבי אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את התחתונים מלמעלן ב] כאילו הם מים ° ויחזור ויתן למטה וחכמים אומרים ו ישפך לאמה ז ואם לא נמלך ונתן כשר

חרסן ג] **של זב וזבה.** עביט של מי רגלים ונשבר וחרסיו בלעו ממי רגלים ד] הזבים והן מטמאין במשא שאע"פ שנבלעו טמאים כדתנן במסכת כלים (פ"ט מ"ה) ומייתי לה בגמרא דנדה [סב:] חרסן ג] שבלעו משקין טמאין ונפלו לאויר תנור התנור טמא שסוף משקה לצאת בהיסק התנור: **פעם ראשון ושני.** כבסו ב' פעמים טמא שעדיין לא פלטו ממי ה] רגלים שבו והן אחד ממעייני הזב ה: **ג' טהור.** משנתן לתוכו מים שלשה פעמים טהור שפלטו מי הרגלים הנבלעין בו: **אבל לא נתן לתוכו מים.** אלא מי רגלים של אדם טהור להוציא את של זב הנבלעים בו טמא דמין במינו לא בטל: ופרכינן **מאן שמעת ליה דאמר מין במינו לא בטל רבי יהודה.** ושמע מינה מאן ת"ק דרבי אליעזר בן יעקב ר' יהודה היא וקאמר דמשקין הנבלעין בחרס בתלתא זימני פלטי: **ורמינהו פשתן שטוואתו נדה מסיטו טהור.** שהרי יבש הרוק ומשיבש אינו מטמא כדאמר במסכת נדה [דף נו.] מוכי ו] ירוק כעין רקיקה: **ואם היה לח (היה) מסיטו טמא.** שהרוק הלח מטמא במשא: ה"ג **ר' יהודה אומר אף הרוטבו במים טמא משום משקה פיה** בתוספתא דמסכת טהרות. אף המלחלחו במים לאחר שיבש חזר הרוק להיות לח מחמת המים וטמא משום משקה פיה: **ואפי' טובא.** אפי' כבסו פעמים הרבה קאמר טמא: **שאני רוק דקריר.** טרישטריט"ש ז] בלע"ז נכנס בפשתן בחזקה וקשה לצאת אבל מי הרגלים לא בליעי בחרס כולי האי: **בגוזרין גזירה במקדש פליגי.** אם עושין סייג בקדשים להרחיק מן העבירה ולא חיישינן להפסד קדשים שלא יפסיד את אלו בשביל סייג דאחרים קמיפלגי: **ת"ק סבר גוזרין.** הילכך נתערב דם כשר בדם פסול או בדם התמצית ואף על פי שאין בפסול ולא בתמצית כדי לבטל את הכשר ישפך לאמה גזירה דילמא אתי לאכשורי נמי היכא דיש בדם הפסול או בדם התמצית כדי לבטל את הכשר והאי דלא גזרינן הכא ח] בנתערב בדם הבהמה או בדם החיה משום דחולין בעזרה לא שכיחי אבל פסולין שכיחי וכן תמצית שכיח דרבה על ט] הנפש. ורבי אליעזר סבר אין גוזרין חשו י] חכמים שלא להפסיד קדשים מחמת גזירה הילכך עד שיהא מן הפסול כדי שאילו היו מים לא היה ניכר דם הכשר בו מכשרינן ליה לזריקה: ה"ג **רב פפא אמר דכ"ע גוזרין והכא בדם התמצית מצוי כו': דכ"ע גוזרין.** דלא חשו להפסד קדשים ובנתערב בדם הפסולין דמילתא דשכיחא הוא לא פליג רבי אליעזר אלא בנתערב דם יא] התמצית לחוד פליג ומשום דקא סבר דם התמצית של בהמה אינו מצוי להיות רבה על דם הנפש הילכך אמאי נגזור הוה יב] ליה כנתערב בדם חולין דלא גזרינן ביה מידי משום דלא שכיח ות"ק סבר פעמים שהוא רבה על דם הנפש הילכך גזרינן ביה היכא דלא רבה אטו היכא דרבה ומיהו אם לא נמלך ונתן כשר דגזירה בעלמא הוא: **בשלמא לרב פפא.** דאמר לא פליג רבי אליעזר ברישא משום הכי לא עריב ותני להו ישפך יג] דבסיפא פליגי ורישא דברי הכל: **אלא לרב זביד ליערבינהו וליתנינהו.** נתערב בדם הפסולים או בדם התמצית ישפך לאמה קשיא: **מתני' דם** יד] **תמימים בדם בעלי מומין.** מילתא דשכיחא היא וישפוך לאמה גזירה שמא [לא] טו] ירבה עליו ויכשירוהו: נתערב כוס של דם בעלי מומין בכוסות של כשרין ואינו ניכר: **דמים הניתנין למטה.** מן החוט שנתערבו בדם חטאת שניתן למעלה: **רבי אליעזר אומר יתן למעלה.** מתנות חטאת ואף על פי שהתחתונים מעורבין בו הואיל ואינו מתכוין טז]: **התחתונים למעלה.** רואה אני אותן כאילו הן מים. ומפני שמצוה להקדים עליונים לתחתונים כדאמר בפרק כל התדיר (לקמן דף פט.) שיהו כל החטאות קודמות לעולות יז]: **יתן למעלה.** תחילה ואח"כ למטה ונתינת מטה תעלה לו לשפיכת שירים של חטאת ולהתחיל יח] מתנות עולה: **ישפך לאמה.** דלית להו רואין ואין משנין בתחתונים בשביל להכשיר העליונים: **ואם לא נמלך ונתן כשר.** העליון דהא ניתן ממנו למעלה יט]:

הניתנין

שלישי טהור. מכאן מייתי רבינו תם ראיה בפרק שני דמס' ע"ז (דף לג:) גבי כסי פעם ראשון ושני אסור שלישי מותר דמיירי בהדחה לאחר ששתה בו העובד כוכבים דומיא דהך דהכא ולא כמו שפירש רש"י דמיירי בשתה בו העובד כוכבים מתחלתו פעם ראשון ושני קודם ששתה בו ישראל כלל ודוקא כלי חרס הוא דבעי הדחה שלשה פעמים אבל כוסות של עץ או של כסף אפילו בחד זימנא סגי: **רבי אליעזר בן יעקב אומר כו'.** מכאן ראייה לר"ת דמין במינו בטיל כ] דקיי"ל ו) משנת ר' אליעזר בן יעקב קב ונקי ז):

אף הרוטבו במים טמא. פירוש מלחלחו במים וא"ת כי לא רוטבו נמי הא תנן בפרק דם נדה (נדה דף נד:) ואם יכולין להשרות ולחזור לכמות שהיו מטמאין לחים ומטמאין יבשים ועוד מאי טעמייהו דרבנן וי"ל האי כא] דקתני התם וכמה שרייתו בפושרין מעת לעת והכא בדלא הדר מעת לעת הילכך יבש טהור ומיהו נראה דרבי יהודה לאו איבש דרבנן קאי אלא אלח ולאשמועינן דאינו יוצא מטומאה ע"י שרייה אפי' במים טובא וכן משמע בתוספתא דקאמרי כב] רבנן אף זה משנתנו לתוך מים ורבו עליו טהור:

במאי קמיפלגי אמר רב זביד בגוזרין גזירה במקדש קמיפלגי. ואם תאמר מאי קשיא ליה במאי קמיפלגי לימא דפליגי ברואה אני דר' אליעזר מכשיר לזרוק משום דאמרינן רואה אני דם הפסולים ודם התמצית כאילו הם מים ורבנן אסרי דלית להו רואה אני ואסור לזרוק דם פסולין למזבח וכי האי גוונא פליגי בסיפא גבי ניתנין למעלה שנתערבו בניתנין למטה והיינו טעמא נמי דמתן אחת במתן ארבע ויש לומר דלא משמע ליה דפליגי בהא מדלא פירש רבי אליעזר דמכשר משום דרואה אני כדמפרש בסיפא אלא ודאי הני רבנן דהכא אית להו רואה אני וטעמייהו משום גוזרין תדע מדאיצטריך למיתני הך בבא כלל והויא לדם בעלי מומין דהשתא בניתנין למעלה ולמטה ששניהם כשירים לא אמרינן רואה אני בדם פסולין מיבעיא ואי משום רבי אליעזר דאפילו בדם פסול אית ליה רואה אני הוה ליה לרבי אליעזר לפרושי בהדיא ועוד נראה כמו שפירש כג] לעיל (דף עז: ד"ה בדם) גבי בדם הבהמה או בדם חיה דבחולין ובפסולין ובתמצית מודו כולי עלמא דשרי לשם מים ולא אסרי אלא במידי דהקרבה כגון ניתנין למעלה בניתנין למטה ומתן אחת במתן ארבע דכיון דשניהם דמים כשירין אין לנו להתיר לשנות בדם כשר לזורקו על המזבח אפילו לשם מים כדי להכשיר את העליונים אבל בחולין ופסולין לא כד] חייש אי שרי לזורקן לשם מים עם הכשר כיון דיש בילה אם כן על כרחין טעמייהו משום גוזרין כה] אבל בחולין ובדם חיה דלא שכיחי בעזרה לא גזרי:

הכי גרסינן דמר סבר גוזרין. אם נפרש דגזרינן היכא דאין בדם הפסולין כדי לבטל הכשר אטו היכא דיש בו כדי לבטל קשה דאם כן ניפלוג רבי יהודה בהא כו] דאמר אין דם מבטל דם וכי האי גוונא פריך לקמן (דף פא:) גבי הניתנין בפנים שנתערבו בניתנין בחוץ וניפלוג נמי רבי אליעזר בהא אלא הכא גזרינן דילמא אתי לאכשורי דם הפסולין לזריקה בעינייהו וכן דם התמצית והך גזירה שייכא אפילו לרבי יהודה כז] וכן פירש בקונטרס לעיל על משנה זו והא דלא גזרינן בדם הבהמה ובדם החיה משום דבההוא לא אתי למיטעי לאכשורי בעיניה ומיהו לרב פפא דאמר בדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש קמיפלגי אי אפשר לומר כן דעל כרחין גזר היכא דלא רבה אטו היכא דרבה והך גזירה ודאי לא שייכא לר' יהודה כח] משום דמינו הוא:

רב פפא אמר דכולי עלמא גוזרין. כן כתוב בספרים ור"ת מצא בספר ישן דכולי עלמא אין גוזרין ומפרש אין גוזרין דילמא אתי למיזרקיה בעיניה דבהא לא אתי למיטעי והא דאסרינן בפסולין גזרינן מיעוט אטו רוב ומודה בהא ר"א משום דשכיחי ופי' זה משובש וסוגיא זו משובשת וגירסת הספרים עיקר: ח) **אמר** לו ר"א הרי הוא עובר על בל תגרע. לא ס"ד דר' אליעזר שיקשה לו ר' יהושע מבל תוסיף משום כט] דרואה אני כאילו הוא מים ור' אליעזר שהשיבו לפי דבריו של רבי יהושע השיבו דלית ליה טעמא רואה ל] אני לשם מים: **תנן התם במסכת פרה צלוחית שנפל לתוכו מים כל שהוא כו'.** חומרא דמי חטאת הוא דמדאורייתא לא] בטל ברובא:

עין משפט נר מצוה

נח א ב מיי' פ"ג מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה ח:

נט ג מיי' שם הלכה ב:

ס ד ה מיי' פרק ב מהלכות פסה"מ הלכה כג:

סא ו מיי' שם הלכה יא:

סב ז מיי' שם הלכה יב:

◆

מוסף רש"י

משום משקה פיה. שהיא צריכה לשרות החוט תמיד ברוק (כתובות סא:) **דקריר.** לקמן (לח.) גבי בשר חטאת דקריר פירש"י, טרישטרי"ט בלע"ז מתוך שהבשר עב נכנס בתוכו השומן בעומקו: ובמנחות (פג.) גרס' דקדיר, ופירש"י טרשטיש"ט ונכנס הבלוע לתוכו מאד:

◆

שיטה מקובצת

בגוזרין גזירה במקדש קמיפלגי. לר"א ודאי איצטריך טעמא דאין גוזרין, דאי הוי גזור כרבנן א"כ הוי ליה למימר ישפך לאמה אע"ג דאית ליה רואין, אבל הא קשיא לרבנן למה לי טעמא דגוזרין [הא] לית להו רואין מידי דהוי אניתנים למעלה שנתערבו בניתנים למטה דהתם לא שייך גזירה ואפ"ה אסרי רבנן משום דלית להו רואין. וי"ל דדוקא גבי כשרין שנתערבו בכשר לא אמרינן רואין ואין לזרוק דם הכשר שלא במקום הראוי לו כיון שהוא כשר וקבע לו מקום לזריקתו אין לשנות מקומו כדי להכשיר השני אפי' ע"י רואין, אבל הכא שנתערב בפסולים אפי' רבנן מודו דאמרי' רואין אי לאו משום גוזרין, מיהו בדם חולין לא גזרינן כיון דלא שכיח בעזרה כמו דם פסולין, ובסיפא דפסול בדיעבד גבי דם בעלי מומין היינו משום דכ"ע מודו משום דמאיסי. ע"ל דדוקא בשניהם כשרים ומקומן חלוק חשיבות מצות וזריקתן למטה מעכבתן מלומר רואין כאילו הן מים, וכן גבי עולה באיברי חטאת חשיבות מצות אכילת דחטאת מעכבת מלומר רואין כאילו איברי חטאת הן עצים להקטירן, אבל גבי דם פסולין שאין בהם מצוה לא באכילה ולא בזריקה הילכך אפי' לרבנן אמרי' רואין, הילכך הוצרך הטעם לומר לרבנן משום גוזרין. ושמא זהו הטעם [עולה] לתירוץ ראשון. וגבי בעלי מומין אע"ג דלית בהו [חשיבות] מצות מ"מ כיון דמאיסי לא שייך להתיר ע"י רואין: **רב פפא אמר כו'.** וא"ת התינח לרבנן דפסלי כי איכא רוב הפסול או רוב דם התמצית משום דסברי דם מבטל דם, אבל לרבי יהודה דאמר אין דם מבטל דם א"כ אפילו יש רוב דם התמצית שמעורב בדם הנפש כשר כשזורק התערובת ומאי גוזרין איכא וכי נאמר דשיטה הזאת דלא כר' יהודה. וי"ל דגם לר' יהודה גוזרין שמא יתן כולו מדם התמצית. וא"ת א"כ אמאי קאמר בדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש קמיפלגי, והלא טעמא משום דגוזרין אטו כולו לר"י, וי"ל דה"ק והכא בדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש קמיפלגי מר סבר מצוי וכיון שהוא מצוי יבא להכשיר ברוב דם התמצית כיון שמצוי לרבות ואם נכשיר ע"י רוב אתי להכשיר בעיניה דרובו כולו, ומ"מ לא הוי גזירה לגזירה דכולה גזירה חדא היא. וכן צריך לפרש לעיל גבי בגוזרין גזירה במקדש קמיפלגי לרבי יהודה: **תוד"ה** ה"ג כו' והך גזרה ודאי לא שייכא לר' יהודה דאמר אין דם מבטל דם (כצ"ל והס"ד). ונ"ב ול"נ דלר' יהודה נמי איכא לפרושי הכי דכיון דדם התמצית מצוי לרבות על דם הנפש איכא למיגזר אטו דם התמצית בעיניה דמיחלף ביה כיון שהוא מרובה, אבל אם לא היה מצוי ליכא למיגזר כלל דהא לא מיחלף ביה, ומהאי טעמא אפילו במיעוט איכא למגזר דגזרינן מיעוט אטו רוב ורוב אטו בעיניה וכולה חדא גזרה היא ומאן דלית ליה דר' יהודה אין צריך לגזור אלא אטו רוב (ריב"א. ב"ש): **ד"ה** אמר לו כו' ור"א שהשיבו לפי דבריו של רבי יהושע השיבו כו'. נ"ב ול"נ דלפי דבריו עצמו השיבו, ומה שהשיב לו לא נאמר בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו, ר"ל דכיון דאינו בעצמו אין ניכר שיהא לשם זריקת דם של מתן א' להיות כמוסיף על דברי תורה אלא אגב זריקת דם של מתן ד' זריק והוי לשם מים. דאי לא תימא הכי מאי קשיא ליה מבל תגרע יותר מבל תוסיף, וכמו שיאמר דלא נאמר בל תוסיף אלא כשהוא בעצמו כן יאמר על בל תגרע. אלא ודאי כמו כן הוא כדפרישנא (תוס' ריב"א. ב"ש): **ד"ה** תנן כו' חומרא דמי חטאת הוא כו'. נ"ב ול"נ דאע"ג דאין יכול לאסור, מ"מ הוא עצמו אין נעשה כמבטל ולעולם עומד בפסולו כל מקום שהוא, ובפגול ונותר שמצטרף להשלים לשיעורו והיה כמבטל לפי' הקונטרס נתתי טעם משום דאשכחן דמצטרפין לענין לא יאכל והא לא שייך הכא א"כ מדאורייתא נמי הוי (תוס' ריב"א ז"ל. ב"ש):

מסורת הש"ס

א) תוספ' דטהרות פ"ה ה"ג, ב) ע' ירוש' תרומות פ"א ה"ד, ג) יבמות פב. מנחות כב: כג: חולין לט: ק., ד) תוספתא טהרות ספ"ד, ה) זבחים פ"ה מ"ז, ו) עירובין סב וש"נ, ז) [וע' תו' חולין לז. ד"ה אמר רבא], ח) שייך לדף שאח"ז.

◆

גליון הש"ס

מתני' ויחזור ויתן למטה. עיין לעיל דף עו ע"ב תוד"ה ואי:

◆

לעזי רש"י

טרישטרי"ט טרישטריש"ט. מחלחל.

◆

שינויי נוסחאות

א] גי' ש"מ תנן התם חרסין. וכ"ה בד"ו פ"ק וש"ת. ונוסח מוטעה הוא (דק"ס). דלינו משנה בשום מקום: ב] צ"ל למעלן (*ב"ש): ג] חרסין (*שמכ"י): ד] צ"ל רגלי הזב והן כו' (*שמכ"י): ה] מימי (כתה"י) ו] צ"ל וכי (*ש"מ): ז] פי' מחלחל (לעזי רש"י): ח] צ"ל הכי (*ש"מ): ט] צ"ל על דם הנפש (*ש"מ): י] צ"ל דחשו (ש"מ): יא] צ"ל בדם (*ש"מ): יב] צ"ל דהוה (ש"מ). [בכתה"י כלפנינו]: יג] תיבת ישפך נמחק (ש"מ. כתה"י): יד] בכתה"י של רש"י לעיל עח ע"ב נמצאו שני דיבורים השייכים כאן, דם בדם בעלי מומין ישפך לאמה. והבא לא פליג ר' אליעזר דעבר בזורקתו משום לא תקריבו: נתערבו כוסות בכוסות. כוס דם בעל מום בכוס דם כשר שאין ידוע איזהו כוס כשר. ולמנס בכתה"י של רש"י כאן ליתא כפירש"י שלפנינו: טו] תיבת לא ליתא בכתה"י ודפס"י, ועי' טוה"ק [ע"ד רש"י לעיל ד"ה גוזרין] שמכריח כהגי' הישנה: טז] מתכוין לתת התחתונים כו' כל"ל והד"א (צ"ק): יז] לעולות יתן כו' הד"א (צ"ק): יח] צ"ל ולתחילה (*ש"מ): יט] בש"מ נוסף דסברי יש בילה ויחזור ויתן למטה: כ] בטיל ברובא דאורייתא דקאמר הכא שלישי אע"פ שלא נתן לתוכו מים טהור וקיי"ל משנת כו' כל"ל (ש"מ): כא] צ"ל הא קתני (ש"מ וצ"ק): כב] דקאמרי ליה רבנן (ש"מ): כג] צ"ל שפירשתי (שמכ"י): כד] לא חיישינן אי שרינן כצ"ל (שמכ"י): כה] גוזרין גזירה במקדש אבל (ש"מ): כו] צ"ל נמי בהא (באה"מ): כז] בש"מ נוסף דאמר אין דם מבטל דם. וע' באות שאח"ז: כח] הנוסח שלפנינו "משום דמינו הוא" הוא מגה"ה [שתיקן נוס' דפו"י שהיה כתוב משום דמאיסין]. נ"א לר' יהודה דאמר אין דם מבטל דם כל"ל וכס"ד (ב"ש כ"ב וב"מ). וא"כ חסר דיבור אחד: ומר סבר אין גוזרין. דמכשיר, והאי דלא פליג בסיפא בנתערב בדם בעלי מומין, בההיא מודה משום דמאיסי הס"ד (ש"מ ב"ש כ"ב וג' ומ"כ): כט] משום דס"ל לר"א דרואה אני כאילו הוא מים, והא דלא השיב לו ר"א כן לפי שהשיבו לפי דבריו של ר' יהושע דלית ליה טעמא דרואה אני לשם מים כל"ל (ש"מ): ל] צ"ל דרואה (ש"מ): לא] דמדאורייתא מין במינו בטל ברובא (ש"מ).

◆

ליקוטים

ת"ר חרסן של זב וזבה כו' טמא. [פירש"י מפני שסוף משקה לצאת בהיסק התנור]. ולכאורה קשה דהא פליגי בה ר' יוחנן ור"ל בפ"ט דנדה דף ס"ב דר"ל הוא דסבר דחרסין שבלעו משקין של זב לא חשיבא טומאה בלועה הואיל ויכולה לצאת ע"י היסק, אבל ר' יוחנן סבר דדוקא אם הוסק ויצאו המשקין, הא לאו הכי טהור דהו"ל טומאה בלועה, ואמאי מפרש רש"י הכא כר"ל דטמא לפי שסוף משקה לצאת ושביק ר' יוחנן דהלכתא כוותיה. אבל לק"מ, דבתר הכי מסיק התם רב פפא דבתרא הוא דהיכא דיכול לצאת והקפיד עליו להוציאו דברי הכל טמא אעפ"י שלא יצא ע"ש, והכא כיון דחזינן דמכבסו מוכח דמקפיד עליו וטמא לכו"ע כיון שיכול לצאת ע"י היסק, ומ"ש רש"י דבשלישי טהור שכבר הפליט הכל, לא קשיא ממאי דאמרינן (ע"ז דף ל"ד ע"א) התורה העידה על כלי חרס שאינו יוצא מידי דופנו לעולם, דהתם כשבלע בחמין. ומה שפירש"י שנשבר הכלי, טעמו דאל"כ היכי תני טהור, דמשמע טהור לגמרי, ואם הכלי שלם מה בכך שפלט כל הבלוע, סוף סוף הכלי טמא ממגע זב, מש"ה הוצרך לפרש שנשבר וכלי חרס נשברו טהרו. ומה שפירש"י דמין במינו לא בטיל מבואר בגמ' דת"ק ר' יהודה הוא דס"ל מין במינו לא בטיל וא"כ פשיטא דלית הלכתא כוותיה אלא כראב"י דאפילו כבסו במי רגלים ג' פעמים הרי הוא טהור וכפירש"י דהתם. כך פירש הר"ש בפרקין דמייתי לה (חסדי דוד טהרות פ"ה):